

2 | 2024

SOS

MAGASINET

Når verden raser sammen

Artim og familien returnerte til et hjem i ruiner. De klarte ikke å bære byrden alene.

SIDE 12

SOS-barnebyer Norge 60 år

I 60 år har vi jobbet for barn og unge. Møt to av våre fantastiske givere som har støttet arbeidet i lang tid.

SIDE 15

Vilje til endring

Verden endrer seg, og vi med den,

men målet er det samme: å hjelpe

flest mulig barn. Les hva det innebærer på SIDE 4.

SOS
BARNEBYER

Bedre for barnet, bedre for samfunnet

SOS-barnebyer er tuftet på å ta vare på barn som er alene. Det fortsetter vi med. Men måten vi jobber på, endrer seg. I denne utgaven av magasinet møter du noen som er med i programmene våre, og noen av de som støtter dem. Sammen tegner de et bilde av en viktig og riktig endring.

Det som har fått mest oppmerksomhet er at færre barn skal inn i barnebyene, og at du som støttespiller ikke lenger vil gi øremerkede bidrag gjennom barnefadder-skapet. Disse to endringene henger sammen:

Skal vi kunne jobbe mer forebyggende med styrke familier og lokalsamfunn, må partnerlandene våre få de midlene som gjør dem i stand til det. Det gjør ikke de pengene som er øremerket barnebyer. Derfor rekrutterer vi nå bare det vi kaller SOS-faddere der bidraget kan brukes der behovet til enhver tid er størst. Det gir landene mulighet til å utvikle de tiltakene som gjør at flest mulig barn kan vokse opp i en familie – og helst sin egen.

En del av dere som har vært barnefaddere, har fått brev om at dere også nå blir SOS-faddere i stedet. Til vår store glede, ønsker de aller fleste å bli med videre. Dere som ikke har fått et slikt brev ennå, vil få det i løpet av det neste året. Ved å ta det gradvis, sørger vi for at vi ikke bare gjør det som er rett – men også gjør det på riktig måte.

Noen har spurt om barn nå kastes ut av barnebyene. Det gjør de ikke. Noen vil fortsatt bli boende. Der vi kan, gjenforener vi barna med deres biologiske familie. Andre steder flytter barn inn i fosterhjem som er mer integrert i lokalsamfunnet – som også er måten vi vil ta vare på nye barn som ikke har noen. For det skal vi fortsatt gjøre.

Og din støtte er helt avgjørende for at vi klarer det. ■

Sissel Aarak,
generalsekretær

1 av 6

barn
lever i områder med
krig og konflikt.

17 000

barn, unge og voksne
har fått støtte i Gaza.

549 800

barn, unge og voksne
får støtte gjennom
forebyggende tiltak
som styrker familier.

04

Innhold

4 Veien ut av fadderskap

Verden endrer seg, og vi med den. Likevel er noe helt uforanderlig.

6 En enorm byrde

Zewde fikk et tungt omsorgsansvar da kona ble akutt syk og døde, og de fem barn mistet mamma.

8 Fadderskap med mening

Møt to av våre støttespillere som forteller om hvorfor de har sagt ja, til endringen i fadderskapsordningen.

10 Barn fanget i krigens skygge

Vårt viktigste oppdrag i krig og konflikt er å beskytte barna. Les om hvordan vi klarer dette under svært utfordrende forhold.

14 Sammen for barn på Gaza

Grusomhetene på Gaza ble altfor mye å bære for småbarnsmammaen. Hun bestemte seg for å møte det vonde med alt det gode.

15 SOS-barnebyer Norge 60 år

I 60 år har vi jobbet for å gi barn og unge omsorg og et trygt hjem. Møt to av våre mangeårige givere som har bidratt til dette.

10

14

Fotobruk

SOS-barnebyer ønsker å beskytte barna. Av hensyn til personvernet endrer vi barns navn. SOS-barnebyers regler er i samsvar med EUs regler om databeskyttelse.

SOS-magasinet utgis av:
SOS-barnebyer Norge
Henrik Ibsens gate 48
Postboks 733, 0105 Oslo
E-post: sos@sos-barnebyer.no
Telefon: 23 35 39 00
sos-barnebyer.no
Kontonr.: 8380 08 73730

ANSVARLIG REDAKTØR
Sissel Aarak
REDAKTØR
Marte Bøe Vågeskar
GRAFISK DESIGN
SOS-barnebyer
FORSIDEFOTO
SOS-barnebyer

TRYKK
Andvord trykkeri
Opplag: 59 000
Omslaget rund magasinet er produsert med 85 % fornybar biobasert råvare. Dermed bevares miljøet gjennom lavere Co2-utslipp. Den er gjenbrukbar og 100 % resirkulerbar.

Veien ut av fadderskapet

I alle år har vi i SOS-barnebyer knyttet givere med fadderbarn, men nå blir det gradvis slutt på barnefadderskap. Verden endrer seg, og vi med den. Likevel er noe helt uforanderlig: Målet vårt om at ingen barn skal vokse opp uten omsorg.

Tekst: Anne Mone Nordahl | **Foto:** Alejandra Kaiser.

Krig og kriser er på mange måter fundamentet til SOS-barnebyer. Det var etter 2. verdenskrig vår organisasjon så dagens lys fordi det var et enormt behov for å ivareta foreldreløse barn som trengte en familie. Med dagens verdensbilde ser vi at det er stadig flere familier under press, som trues av voldelige konflikter, sult, klimakatastrofer og fattigdom. Mange familier har lite ressurser og ingenting å falle tilbake på om ulykken rammer dem. SOS-barnebyer har ofte tatt imot barn fra en familie i oppløsning, men vi ser at omsorgsovertakelser kan unngås om disse sårbare familiene får litt hjelp og støtte på veien. Flere av de landene hvor SOS-barnebyer jobber, har selv etterlyst et større fokus på å forhindre at barn ender opp i en barneby. De ønsker å ha muligheten til å jobbe mer ute i lokalsamfunnene, og ha enda mer å stille opp med for familier når kriser rammer.

– Barnefadderskapene, som har vært en viktig inntektskilde gjennom mange år, har i stor grad handlet om å hjelpe barn etter at de har kommet bort fra sine omsorgspersoner. Rundt om i verden dreies utviklingen av tiltakene våre seg mot forebyggende arbeid i stadig større grad. Da blir det det naturlig at vi også endrer finansieringsmetodene våre og utfaser barnefadderskap. Vi må rett

og slett ha mer fleksible midler, og la de som kjenner situasjonen på bakken få rom til å iverksette det de mener er de mest effektive tiltakene for at barn ikke skal bli alene. Dette er en strategienndring vedtatt av SOS-barnebyer internasjonalt og alle medlemslandene, sier generalsekretær i SOS-barnebyer Norge, Sissel Aarak.

Samtidig vet vi at det er barn som ikke har det trygt hjemme, og trenger en ny eller midlertidig familie. SOS-barnebyer i flere land velger nå ulike lokalt tilpassede fosterfamilie-modeller for disse barna. Ikke i en egen, skjermet barneby, men ute i lokalsamfunnene som de etter hvert skal bli en del av. For barna som bor i barnebyene, jobbes det med å spore opp familiemedlemmer og slekt for å se om det finnes biologisk familie som egner seg som fosterfamilie. Alltid med tett oppfølging og støtte fra SOS-barnebyers medarbeidere.

– Med tiden blir det færre og færre barnebyer, og med denne måten å jobbe på når vi langt flere barn enn det vi har klart gjennom tradisjonelle barnebyer. Når vi endrer oss, handler det om å rigge oss best mulig for å nå målet som denne organisasjonen satte seg for 70 år siden: At ingen barn skal vokse opp alene. Dessverre ser vi ofte at sårbare familier går i oppløsning, når det kunne ha vært unngått.

En enorm byrde

Zewde vet at det fort kunne vært skjebnen for ham og hans fem barn. Da SOS-barnebyer møtte ham i Etiopia, fortalte han om kvelden da kona hans gjennom 19 år plutselig ble akutt dårlig.

– Jeg tok henne med til et helsesenter i nærheten så fort jeg kunne. Der prøvde legen å redde livet hennes i noe som kjentes som fem minutter. Og så var hun borte.

Så fort livet snur. Fra den ene dagen til den neste hadde de fem barna mistet mammaen sin, og Zewde var blitt enke-mann. Familiens økonomi var allerede på bristepunktet mens de fortsatt var to voksne som bidro i husholdningen.

Nå ble Zewde alene om alt, også omsorgsarbeidet.

– Det var en enorm byrde. Jeg prøvde å følge i min kones fotspor. Jeg laget mat, jeg husket på hvor dedikert hun var og hvor godt hun tok vare på barna våre. Men jeg kom til kort, jeg klarte ikke få det til på samme måte, sier Zewde.

– Jeg vet imidlertid én ting: Vi hadde ikke hatt godt av om ukjente voksne kom inn og tok styringen i familien.

For Zewde ville gjøre alt han kunne for å holde familien samlet, og heldigvis var han ikke helt alene om ansvaret. Som en del av SOS-barnebyers forebyggende arbeid, kunne de gi skreddersydd hjelp som møtte hans og barnas spesifikke utfordringer og behov.

Det har blant annet vært støtte til skolepenger, iblant har de fått ulike hygieneartikler og matvarer, og ikke minst har Zewde fått støtte og foreldreveiledning som alenepappa.

I tillegg har han blitt med i en lokal spare- og låneforening som har dempet det økonomiske presset som har ligget tungt på skuldrene hans. Etter konas død virket det som en umulig oppgave å sikre mat på bordet og utdanning til ungene, men med litt drahjelp har han erfart at livet faktisk kan bli bra igjen.

– Det er ingen som støtter og tar vare på en hel familie på samme måte som SOS-barnebyer gjør. Det har vært helt avgjørende for familiens overlevelse, mener han.

”

– Det er ingen som støtter og tar vare på en hel familie på samme måte som SOS-barnebyer gjør.

Foto: Petterik Wiggens.

Foto: SOS-barnebyer

Adélia, 21 år, tar ansvar for sine sju yngre søsken.

Angrer ikke

Liknende historier fortelles fra mange land. For eksempel fra Angola, der Adélia var 21 år da foreldrene falt fra. Med sju yngre søsken ville familien fort blitt splittet og spredt, kanskje to til en onkel her, én til en tante der. Men Adélia ville ikke det. Via kirken kom hun i kontakt med SOS-barnebyer Angolas arbeid for å styrke familier så de skal kunne holde sammen gjennom vanskelige tider – og bestemte seg for å prøve.

Kontanter, skolebøker, hjelp til å sette i stand huset, til å vite hvordan man skal gi god omsorg og praktisk yrkesopplæring. Tiltakene har vært mange, og har adressert akkurat det familien på åtte trengte, når de trengte det.

– Det har vært tøft, men nei, jeg angrer ikke, sier Adélia når vi møter henne på tunet utenfor huset hennes i Huambo, en by som ligger på 1700 meter over havet rundt 60 mil inn i landet fra hovedstaden Luanda.

De aller fleste av de 600 000 pluss som bor her har svært lite å rutte med. Befolkningsveksten er like høy som medianalderen er lav. Hvert fjerde barn i Angola begynner aldri på skolen. Det er ikke tilfelle for småsøknene til Adélia. Tre år etter at foreldrene døde går de yngste fortsatt på skolen. De eldste har fått opplæring i elektro- og bygningsarbeid så de kan bidra til familiens inntekt. Selv lærte Adélia det hun trengte for å åpne sin egen frisør- og neglesalong, samtidig som hun prøver å få gjennomført sykepleierskolen.

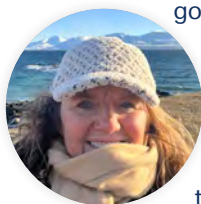
– Dette oppsummerer godt hvorfor SOS-barnebyer internasjonalt har ønsket å endre strategi for å bedre tilpasse seg en ny virkelighet og nye hjelpebehov. Hadde vi ikke prioritert forebyggende arbeid i større grad, hadde vi ikke klart å holde disse familiene samlet. Vi håper våre faddere fortsatt vil være med oss for å sikre at barn over hele verden får en god og stabil oppvekst, avslutter Aarak. ■

– Hadde vi ikke prioritert forebyggende arbeid i større grad, hadde vi ikke klart å holde disse familiene samlet. Vi håper våre faddere fortsatt vil være med oss for å sikre at barn over hele verden får en god og stabil oppvekst.

Fadderskap med ny mening

Elisabet Kvinnesland har vært barnefadder i SOS-barnebyer i nesten 30 år, men synes nå det kjennes feil å støtte et enkelt barn. For henne var det enkelt å si ja, til et fadderskap hvor pengene ikke er bundet, men går dit de trengs mest.

– Da vi fikk vårt første barn, hadde jeg veldig lyst til å vise at vi hjalp noen andre barn som ikke hadde det like godt som ham. Å ha et dedikert fadderbarn, det ble riktig for oss den gangen, forteller Kvinnesland på telefon fra Stavanger.

– Vi fikk jevnlige oppdateringer, som når han skulle begynne på skolen, hva de lærte og utviklingen i barne- og ungdomsårene. Dette var det viktigste, bildet og at vi fikk historier om barnet og noen tegninger. Ungene våre syntes det var spennende i begynnelsen, men jo eldre de ble desto mindre brydde de seg.

Helheten

Etter hvert som ungene vokste, vokste også fadderbarna. Kvinnesland fikk stadig nye barn og mer informasjon, men tilknytningen var ikke lenger like stor.

– Jeg tenkte på at dette måtte kreve mye administrasjon. Vil gjerne støtte arbeidet deres, men det viktigste for meg er at dere bruker pengene der de trengs mest.

SOS-barnebyer har nå lagt nytt innhold i fadderbegrepet, og Kvinnesland er i dag det som heter «SOS-fadder». Da bidrar hun til helheten i arbeid vårt – det kan være vannprosjekter i Somalia, prosjekter for å få barn ut av barnearbeid i Ghana, eller å ta vare på barn som har blitt alene etter den massive krigføringen i Gaza. Felles for alt arbeidet er at det fortsatt handler om tiltak som sørger for at flere barn skal kunne vokse opp i en familie, og aller helst sin egen.

– Jeg mener dette er mer bærekraftig. Er det krise i Sudan, så kan dere bruke pengene der. Velger jeg å støtte noen, har jeg gitt

dere den tilliten, mener Kvinnesland.

Vi er privilegerte

Et annet viktig aspekt ved utfasingen av barnefadderskap, er økt bevissthet om personvern og strengere lovgivning. I SOS-barnebyer har vi erkjent at det ikke er riktig at bilder og personopplysninger om barn i våre programmer spres utenfor vår kontroll. Barn som har vokst opp i barnebyene våre har også uttrykt at de ikke ønsker merkelappen «SOS-barn». Det kan ha handlet om brevveksling og bilder, eller det å være et SOS-ansikt utad til verden.

– Jeg tenker at det bare skulle mangle at vi bidrar, vi som er så privilegerte. Oppfordrer alle til å tenke over dette, og velge bærekraftig støtte som går dit behovet til enhver tid er størst. ■

Foto: Jens Honore.

Foto: Agneta Sollichkrull.

Tro på forandring

Etter 35 år som frivillig for SOS-barnebyer, mener Kari Mette Abusland at man er nødt til å akseptere at organisasjonen er i endring.

– Vi er mange som har likt tanken på å støtte ett barn i en barneby, og utfordringen med strategiendringen er å forandre på den tankegangen. Men det viktigste er at pengene kommer barna til gode. Jeg mener SOS-barnebyer selv kan vurdere best hvor pengene bør bli brukt, sier fylkeslederen for de frivillige i Møre og Romsdal.

Hun har vært fylkesleder og primus motor for de frivillige i en årrekke, i tillegg sittet i styret og i rådet i SOS-barnebyer i Norge. Hun har dermed besøkt mange barnebyer, og også sett SOS-barnebyers forbyggende arbeid i aksjon.

– Jeg har sett at mange barn har fått nødvendig hjelp, men også sett at det kan være litt isolerende å bo i en barneby. Veldig mange har en familie, og får de hjelp før det rakner helt, kan barna vokse opp der. Det har blitt stadig dyrere å drive barnebyer, og skal pengene strekke lenger, må de brukes enda mer fornuftig, mener Abusland.

Der skoen trykker

Når andre frivillige har spurt Abusland hva hun tenker om å gå bort fra den tradisjonelle barneby-modellen, er svaret hennes klart:

– Jeg har alltid tenkt at hvis man skal få til utvikling, må man også akseptere forandring. SOS-barnebyer vet selv best hvor skoen trykker, og jeg har tillit til at de har god kontroll på innsamlede midler.

– *For du har ingen planer om å kaste inn håndkle som frivillig med det første?*

– Nei, saken tror jeg på, den har jeg trodd på fra første dag. SOS-barnebyers vilje til å hjelpe barn er formidabel. Og nå tror jeg vil kan hjelpe enda flere slik at de får en bedre fremtid. ■

Derfor går vi bort fra barnefadderskap:

- Vårt forebyggende arbeid skal nå forsterkes slik at flere familier kan klare å ta godt vare på sine egne barn.
- Ved å bruke midlene vi samler inn på en mer effektiv måte har vi mulighet til å hjelpe enda flere barn, slik at flest mulig barn kan vokse opp med omsorg i en familie, aller helst sin egen.
- Med økt bevissthet og strengere lovgivning rundt personvern, begrenser det hvilke bilder av barna og personopplysninger vi kan sende til fadderne våre.
- Den eksisterende fadderordningen krever mye administrasjon av kommunikasjon og oppdateringer fra barnebyene. Ved å endre fadderordningen kan vi i stedet bruke disse pengene på å nå ut til enda flere barn.
- I tilfeller der barn ikke kan bo med sin opprinnelige familie, eller har mistet omsorgspersonene sine, vil SOS-barnebyers fosterfamilier fortsatt være det beste alternativet for å gi barna god omsorg.

Fra barnefadder til SOS-fadder:

- Endringene i fadderordningen vil skje gradvis og du vil motta informasjon før vi endrer ditt fadderskap.
- Når fadderskapet ditt er endret, vil du ikke lenger få brev direkte fra barnebyen, men vi vil sende deg jevnlig oppdateringer, historier og nyheter om det viktige arbeidet du er med på støtte, og hvilken betydning det har for barna.
- Som SOS-fadder vil du fremdeles bidra med et fast beløp som er like viktig for å sikre flere barn en trygg og stabil oppvekst.

Foto: Mohammad Albaba

En mor og den lille sønnen hennes har søkt tilflukt i SOS-barnebyers leir bestående av provisoriske trehus.

Foto: Mohammad Albaba

Mange av barna som fortsatt har familien sin, får ikke dekket selv de mest basale behovene.

Foto: SOS-Palestina

Å beskytte barn rammet av krigshandlingene

- **I Gaza** har barn og familier fått hjelp til å overleve, psykososial oppfølging og traumebehandling, og barn som er alene blir tatt vare på i fosterfamilier. I tillegg er det satt opp teltleirer og provisoriske hus til barn og familier.
- **I Israel** støtter SOS-barnebyer barna slik at de klarer å fortsette på skolen, og tilbyr fritidsaktiviteter for å gi dem noe annet å tenke på. Eksisterende akutt- og dagsentre utvides, der får barna blant annet psykisk helsehjelp for å bearbeide traumer.
- **I Libanon** er behovet for mat, hygienepakker og beskyttelse akutt. SOS-barnebyer deler ut mat, vann og andre nødvendige ting. Kontantstøtte deles ut der internt fordrevne selv kan skaffe det de trenger for å overleve, barn som sliter med traumer får psykisk helsehjelp.
- **I Syria** trapper SOS-barnebyer opp aktiviteten langs grensen mot Libanon, for å hjelpe syriske og libanesiske familier som nå flykter tilbake til Syria fra Libanon, fordi det oppleves som tryggere.

Barn fanget i krigens skygge

Gaza nå:

”

Det eneste jeg tenker på er hvordan jeg kan sørge for at søsknene mine og jeg er trygge, og overlever.

Rawan, 18 år. Hun bor i en teltleir i Gaza.

Krigen i Gaza fortsetter og har nå spredd seg til Libanon. Gjentatte masseforflytninger gjør at barn mister eller kommer bort fra foreldrene sine. Små hender glipper fra trygge voksenhender, og barna blir borte i kaoset.

Mange barn blir funnet alene på sykehus, i tilfluktsrom, ved utdeling av forsyninger og i såkalte trygghetsoner der barn samles til aktiviteter, læring og oppfølging. Antallet vil sannsynligvis øke framover, og risikoen er stor for at disse barna blir utsatt for vold og utnyttelse.

Klarer ikke å gi barna det de trenger

Mange av barna som fortsatt har familien sin, får ikke dekket selv de mest basale behovene. – Uttalelige familier som er internt fordrevet har ingen inntekt nå, og klarer ikke å gi barna sine det de trenger for å overleve. Dette gjelder både på Vestbredden og i Gaza, forteller en ansatt i SOS-barnebyer i Palestina. ■

Når verden raser sammen

Foto: SOS-barnebyer

Ukraina nå:

Krigen i Ukraina har vart i over to og et halvt år. Mange har mistet alt de eier, må flykte fra hjemmet sitt og har ingenting å komme tilbake til. Artem* (9 år) og familien returnerte til et hjem i ruiner. Da kollapset bokstavelig talt verden for ham.

– Alt barna våre eide, alle lekene deres, alle de trygge krokene – alt var borte. Tårene triller nedover kinnene til Artems mamma. – Mannen min hadde bygget mye selv, han var så stolt av hjemmet vårt, som var hans håndverk.

Tung byrde å bære alene

Midt i kaoset forsøkte familien å finne en ny normalitet, men barna, særlig Artem, hadde det tungt. Og da en journalist i forbindelse med et intervju spurte Artem om «Hva er krig?», begynte han å gråte voldsomt. Da skjønte moren at han trengte profesjonell hjelp.

– I det øyeblikket visste jeg, sier Lulia med lav stemme.
– Vi kunne ikke bære denne byrden alene.

”

Krigen gjør oss alle sårbare. Helbredelse etter store traumer tar tid.

Betydningen av profesjonell oppfølging

Familien ble betegnet som intern fordrevne og fikk leid et hus i Brovary. Gjennom naboer fikk Lulia vite om SOS-barnebyer, og at det

var mulig å få hjelp. De fikk støtte til mye praktisk, alt fra medisiner til leksehjelp. Men de møtte også Lyudmila, SOS-barnebyers psykolog i dette området. Lyudmilas metode starter med å skape tillit, og ulike teknikker for å forstå barnets behov og familiesituasjon.

Lulia merker at timene hos Lyudmila har hatt en positiv innvirkning på Artem.

– Han har begynt å smile igjen. Krigen påvirket ham enormt, men med Lyudmilas hjelp og støtte tar han hver dag små skritt i riktig retning, avslutter Lulia. ■

SOS-barnebyers arbeid for barn rammet av krig:

- Vi tar vare på barna som enten har mistet foreldrene eller har blitt borte fra dem i den kaotiske situasjonen.
- Vi gir nødvendig støtte, beskyttelse og nødhjelp til de mest berørte familiene for å sikre at foreldrene fortsatt kan ta vare på barna sine.
- Barn og unge som har opplevd krig, død og lemlestelse på nært hold må få hjelp raskt for å bearbeide traumene. I våre nødhjelpsteam er det profesjonelle medarbeidere som kan gi psykisk helsehjelp.
- Mange barn og unge som flykter, mister skolegang og muligheter til utvikling. Vi gir midlertidige skoletilbud, i tillegg tilrettelegger for at de kan følge undervisning digitalt.
- Vi styrker kapasiteten til lokale partnere som jobber i områder der vi ikke er, slik at de klarer å møte behovene til barna og familiene.

Foto: Lama Kattush.

SOS-barnebyer gir psykologisk støtte til barna som er rammet av krig. Kunstterapi spiller en sentral rolle i behandlingen.

Foto: Katerina Ilievska.

Sudan nå:

Foto: AFP.

Verdens største sultkrise

Tørke, flom, tørke og nå krig. I Sudan har mer enn halvparten av befolkningen, over 25 millioner mennesker, behov for humanitær hjelp.

Sudan er hardt rammet av klimaendringene og sliter fremdeles med vedvarende ettervirkninger av den alvorlige tørken som rammet Afrikas horn fra 2020 til 2023, og så omfattende flomskader i forbindelse med El Niño. Første halvdel av 2024 har igjen vært preget av tørke, med store konsekvenser for landbruk og matvareproduksjon. Krigen har forverret situasjonen.

Uten sidestykke

18 millioner lider av akutt matmangel. Det er store udekkede humanitære behov, understreker Deqa Dimbil, SOS-barnebyers nødhjelpskordinator i regionen. – Barn og familier på flukt lever under forferdelige forhold.

Behovet for hjelp er uten sidestykke. Sult og underernæring er et enormt problem, særlig for barn, gravide og mødre som ammer. Blant flykningene er også over fire millioner barn.

– Barna på flukt er utsatt for både barnearbeid, rekruttering til militære grupper, seksuelle overgrep, utnyttelse og vold. Mangelen på mat er kritisk, og flere barn vil sulte i hjel hvis ikke hjelpen nå trappes opp, avslutter Deqa Dimbil. ■

Barn og familier på flukt lever under forferdelige forhold.

Deqa Dimbil, SOS-barnebyers nødhjelpskordinator

Sammen for barna på Gaza

Grusomhetene på Gaza ble altfor mye å bære for småbarnsmamma Lene Bonesmo Solberg. Hun bestemte seg for å møte det vonde med alt det gode et lite lokalsamfunn kan klare å oppdrive.

Tekst: Anne Mone Nordahl | **Foto:** Solidaritetsfestivalen på Rauma

«Musikk, motor og mat? Strikk og drikk? Turnoppvisning og korpsmusikk? Om det er andre som blir fysisk uvel av hvordan situasjonen har utviklet seg på Gaza, bli med å skape noe lokalt for å samle inn penger.»

Slik startet innlegget til Lene på Facebook-gruppa «Rauma info» i slutten av mai. Hennes yngste sønn ble født i september i fjor, og hele permisjonen har vært preget av bildene av barn som har et så radikalt annerledes utgangspunkt enn hennes egne.

– Det eneste som skiller dem og oss, er hvor de er født. Jeg kjenner på det. Det blir ekstra spesielt når de ikke har noe sted å flykte og man ser nødhjelpen blir blokkert, sier Lene.

– Jeg trengte å gjøre noe, og det måtte være noe med en positiv vri.

Verdensrekord

Det kom umiddelbar respons på innlegget på Facebook-gruppa. De som svarte, ble lagt til i en egen chat hvor de begynte å jobbe med konkrete ideer til en solidaritetsfestival.

– Jo mer aktivitet det ble i den chatten, jo mer gira ble de. Til slutt var vi 20 personer som alle hadde ulike roller og ansvar for aktiviteter. Det var natursti, freesbeebane, familieyoga, bokbad, solidaritetsløp, en kosete kalv man kunne betale for å klappe og fotballtriksing for Gaza. Det sistnevnte, et konsept de hadde stjålet fra tidligere fotballspiller Morten Sundli, som tok med seg kona Jørgine (bedre kjent som influenser Funkygine) fra Oslo til Rauma for å delta på festivalen.

– Det er jo ikke en skikkelig festival uten et verdensrekordforsøk, og vi satte verdensrekorden i stolleken med 259 personer!

” Dette er en litt annerledes og veldig hyggelig måte å engasjere seg på. Verden har vel bare godt av litt mer samhold!

Lene Bones Solberg, initiativtaker til festivalen

Ballen har begynt å rulle

– Jeg hadde lest om SOS-barnebyen i Rafha som ble evakuert, og jeg hadde bestemt meg for at pengene skulle gå til noen som jobba målretta med barn, sier Lene. To uker etter innlegget på Facebook, var det smekkefullt i parken i Rauma, og pengene trillet inn via nettløsningen Spleis, både fra privatpersoner, bedrifter og auksjoner. Etter solidaritetsfestivalen, er det mange rundt om i landet som har tatt kontakt.

– Det var akkurat det vi ønska: Å inspirere andre til å gjøre noe tilsvarende. Dette er en litt annerledes og veldig hyggelig måte å engasjere seg på. Verden har vel bare godt av litt mer samhold! ■

SOS-barnebyer 60 år i Norge

I 1964 ble «Komiteen for norske venner av SOS-barnebyer» etablert og senere endret til Stiftelsen SOS-barnebyer Norge. I 60 år har vi jobbet for å gi barn og unge omsorg og et trygt hjem. Vi har støttet familier i sårbare situasjoner slik at de kan ta godt vare på barna sine. Vi har kjempet for barns rettigheter. Vi har vært der for barn som lever i krig, konflikt og kriser. Dette hadde vi ikke klart uten alle dere faddere og givere.

Tusen takk!

Møt to av våre mangeårige støttespillere her:

Jeg har et stort hjerte for barn, ingen barn skal behøve å vokse opp uten voksne omsorgspersoner.

Jorunn Lind Eriksen, SOS-fadder i 48 år

Jeg ble fadder i 1976, da jeg var 18 år. Jeg fikk et SOS-fadderbarn i Etiopia som jeg hadde veldig god kontakt med i 30 år. Dessverre døde han ganske ung.

Husker du hvorfor du valgte å bli fadder?

Jeg mener å huske at det var mye omtale om SOS-barnebyer i aviser, TV og radio på 1970-tallet og at det var dette som gjorde at jeg engasjerte meg, og meldte meg som fadder. Siden har jeg fortsatt å være fadder, for nå mitt femte fadderbarn. I tillegg møtte jeg grunnleggeren av SOS-barnebyer, Herman Gmeiner, her i Tromsø i 1985, og jeg ble veldig inspirert av historien hans og tanken bak opprettelsen av SOS-barnebyer.

Hva er grunnen til at du har vært fadder i så mange år?

Jeg har et stort hjerte for barn, ingen barn skal behøve å vokse opp uten voksne omsorgspersoner og at barn alltid er uskyldige i det voksne gjør eller unnlater å gjøre som foreldre/foresatte. Alle fadderskapene har gitt meg mye, jeg har fått bilder, tegninger, skjerf og andre flotte ting tilsendt fra mine fadderbarn. De er som små skatter for meg, nå når jeg nærmer meg pensjonistalder!

Jeg er evig takknemlig for SOS-barnebyer og må bare si TAKK for at dere finnes og at så mange barn blir tatt vare på!

Det å ha anledning til å dele med noen som har lite gir glede og følelse av takknemlighet.

Marit Elisabeth Brevik, SOS-fadder i 30 år

Jeg har hatt kjennskap til SOS-barnebyer så lenge jeg kan huske og oppfattet - og gjør det fortsatt - organisasjonen som seriøs og profesjonell.

Husker du hvorfor du valgte å bli fadder?

Ønske om å bidra, vise engasjement og solidaritet, gjorde at jeg ble fadder på midten av 90-tallet. I tillegg var det flere i familien som var faddere. Av alle som lider og behøver hjelp, er barn de som berører mest. I 2009 valgte jeg å bli fadder for en barneby på Sri Lanka i stedet for ett barn. Årsaken til at jeg ønsket å støtte Nuwara Eliya på Sri Lanka, var at jeg ble fascinert av det vakre landskapet og de vennlige og flotte menneskene der, da jeg besøkte øya i 1988.

Hva er grunnen til at du har vært fadder i så mange år?

Å være født og bo i Norge er for de fleste av oss et stort privilegium. Jeg har vært så heldig at jeg har reist en god del og besøkt flere land i ulike deler av verden. Det gir perspektiv. Det å ha anledning til å dele med noen som har lite, gir glede og følelse av takknemlighet.

Jeg har flere organisasjon i min «støtteportefølje» og jobber også som frivillig nå når jeg er pensjonist. Fortsatt lykke til med ALT. Dere gjør en viktig jobb! I disse tider må det innimellom føles håpløst. Jeg heier på dere.

1. SOS-barnebyers grunnlegger Hermann Gmeiner besøker en barneby i Vietnam i 1968. 2. SOS-barnebyers første barneby i Imst, Østerrike.

Foto: SOS-barnebyer

SOS-barnebyer Norge 60 år!

Tusen takk for den viktige støtten du og våre andre givere har bidratt med gjennom 60 år! Du er med på å gjøre verden til et bedre sted, ved å gi flere barn muligheten til å vokse opp med omsorg og trygghet. Sammen skal vi jobbe for å hjelpe enda flere barn i årene som kommer!

Tusen takk!

